

На основу одредаба чл. 5. и 15. Закона о Агенцији за борбу против корупције (“Службени гласник РС”, бр. 97/08, 53/10, 66/11-УС и 67/13-УС; у даљем тексту: Закон о Агенцији) у поступку који се води на основу пријаве против Момчила Павловића из Београда, _____, ради одлучивања о постојању повреде Закона о Агенцији, директор Агенције за борбу против корупције дана 22.04.2014. године доноси:

РЕШЕЊЕ

I УТВРЂУЈЕ СЕ да је Момчило Павловић, директор Института за савремену историју, поступио супротно одредбама чл. 27. и чл. 32. ст. 1. Закона о Агенцији за борбу против корупције, на тај начин што је, као извршилац посла, са наведеним Институтом, као наручиоцем посла, закључио уговоре о ауторском делу бр. 183/1 од 28.07.2011. године, бр. 208/6 од 7.9.2011. године, бр. 236/1 од 14.10.2011. године, бр. 277/1 од 23.11.2011. године, бр. 311/1 од 16.12.2011. године, бр. 14/1 од 18.01.2012. године и бр. 47/1 од 27.02.2012. године, на основу којих је ангажован на пословима архивског истраживања, те што је, у својству заступника наведеног Института, као наручиоца посла, закључио уговоре о ауторском делу бр. 208/5 од 7.09.2011. године, бр. 236/1 од 14.10.2011. године, бр. 277/1 од 23.11.2011. године, бр. 311/1 од 16.12.2011. године бр. 14/1 од 18.01.2012. године и бр. 47/1 од 27.02.2012. године са својим сином Павлом Павловићем, на основу којих је именовани ангажован на пословима архивског истраживача, чиме је доспео у сукоб интереса, прибављајући корист за себе и себи повезано лице, а да о сукобу интереса није обавестио Управни одбор наведеног Института и Агенцију за борбу против корупције,

па му се, на основу чл. 51. ст. 1. Закона о Агенцији за борбу против корупције, изриче

МЕРА ЈАВНОГ ОБЈАВЉИВАЊА ПРЕПОРУКЕ ЗА РАЗРЕШЕЊЕ СА ЈАВНЕ ФУНКЦИЈЕ ДИРЕКТОРА ИНСТИТУТА ЗА САВРЕМЕНУ ИСТОРИЈУ

II Изрека и сажето образложење овог решења објавиће се у “Службеном гласнику Републике Србије” и у “Службеном листу града Београда”.

III Трошкове објављивања овог решења сносиће Момчило Павловић, о чему ће Агенција за борбу против корупције донети посебну одлуку.

Образложење

На основу пријаве против Момчила Павловића, директора Института за савремену историју (у даљем тексту: Институт), покренут је поступак за одлучивање о постојању повреде одредаба чл. 27. и чл. 32. ст. 1. Закона о Агенцији, због тога што су он и његов син Павле Павловић били ангажовани као архивски истраживачи на реализацији пројекта за архивско истраживање тајних гробница убијених 1944. године, које је организовао Институт, у коме именовани врши јавну функцију директора.

Изјашњавајући се на обавештење о покретању поступка, функционер Момчило Павловић је навео да је као научни радник који се бави савременом историјом, покренуо иницијативу да се системски истраже и научно обраде све чињенице о лицима страдалим на простору Србије после доласка комуниста на власт 1941-1945 године. Иницијатива је подржана и од стране Министарства правде, Министарства за дијаспору и широког круга историчара, па је Закључком Владе 05 бр. 02-4313/2009 од 9.07.2009. године формирана

посебна Државна комисија за проналажење и обележавање свих тајних гробница у којима се налазе посмртни остаци стрељаних после 12.09.1944. године (Комисија за тајне гробнице; у даљем тексту: Комисија). Институт је одређен да сервисира рад Комисије, а на Првој седници он је именован за руководиоца Одбора за истраживање архивске документације. После неколико година бесплатног рада, Министарство правде је на основу спроведеног поступка јавне набавке за пружање научних и стручних услуга за потребе Комисије, на коме су учествовале и друге институције, одобрило Институту средства за архивска истраживања. По спроведеном поступку јавне набавке мале вредности закључен је са Министарством правде Уговор о стручним услугама за обављање активности Комисије бр. 404-02-35/2011-12/7 од 16.05.2011. године за износ од 1.510.410,00 динара са ПДВ-ом са роком важења до 31.12.2011. године, који је Анексом I наведеног уговора бр. 404-02-35/2011/12/11 од 27.12.2011. године продужен до 29.02.2012. године због кашњења у исплати од стране надлежног министарства и потребе завршетка уговорене стручне услуге - истраживања. Институт је окончао све договорене послове, а активности везане за рад Комисије су публиковане у извештајима који су доступни јавности у неколико књига и научних чланака. Ангажовани сарадници и волонтери успели су да истраже документацију и да оформе базу података у коју је унето 50.000 имена страдалих. Именовани је даље навео да је као руководиоца Одбора за истраживање архивске документације ангажовао групе истраживача, углавном студенте завршних година студија који су прихватили да за 200 динара бруто накнаде по сату обављају истраживања, фотокопирања и скенирања одређених документа за потребе Комисије. У групи од двадесетак истраживача ангажовао је Павла Павловића, са посебним задатком да својом опремом, тј. посебним дигиталним апаратом и стаклом којим не располаже ни Институт ни Комисија, фотографише одређена документа и да уради овај посао за који ће бити плаћен као и сви остали, тако да није стављен у привилегован положај у односу на остале истраживаче. Разлог због којег је ангажовао Павла Павловића је научни, односно завршетак истраживања, а не прибављање материјалне користи. Тако су припремљени типски уговори од стране секретаријата Комисије које је он потписивао не водећи посебно рачуна о износу и уговарачу. Уговоре који су се односили на њега за његов стварни истраживачки, научни и организациони рад на истраживањима потписао је заменик директора Института проф. др Предраг Марковић. Истакао је да је на основу чл. 5. ст. 3. Закона о спречавању сукоба интереса при вршењу јавних функција могао да остварује ауторске хонораре од истраживања и да није знао да не сме да прима накнаду за научни и истраживачки рад. Изјашњењу је, као доказ, приложио копију тендерске документације, као и изјаве Предрага Марковића који је изјавио да је потписао уговоре о ауторском делу са Момчилом Павловићем, као и изјаву Драгане Миладиновић која је као секретар Института и сарадник Комисије припремала све уговоре са истраживачима, а које су директор или заменик директора потписивали.

Увидом у уговоре о ауторском делу, и то: бр. 183/1 од 28.07.2011. године, бр. 208/6 од 7.9.2011. године, бр. 236/1 од 14.10.2011. године, бр. 277/1 од 23.11.2011. године, бр. 311/1 од 16.12.2011. године, бр. 14/1 од 18.01.2012. године и бр. 47/1 од 27.02.2012. године утврђено је да су закључени између Института као наручиоца посла, кога заступа директор Момчило Павловић, а које уговоре је, према сопственој изјави, потписао заменик директора Предраг Марковић, и Момчила Павловића, као извршиоца посла, који је на основу чл. 2. уговора ангажован на пословима архивског истраживања.

Увидом у уговоре о ауторском делу, и то: бр. 208/5 од 7.09.2011. године, бр. 236/1 од 14.10.2011. године, бр. 277/1 од 23.11.2011. године, бр. 311/1 од 16.12.2011. године, бр. 14/1 од 18.01.2012. године и бр. 47/1 од 27.02.2012. године, утврђено је да су закључени између Института као наручиоца посла, кога заступа директор Момчило Павловић, и Павла Павловића, као извршиоца посла, који је на основу чл. 2. уговора ангажован на пословима архивског истраживања.

Увидом у допис председника Управног одбора Института број 160/1 од 13.09.2013. године утврђено је да Момчило Павловић није писмено обавестио Управни одбор о сукобу интереса који је у конкретној ситуацији имао, а провером службене евиденције Агенције утврђено је да о томе није обавестио ни Агенцију.

У смислу чл. 2. Закона о Агенцији повезано лице је, поред осталих, крвни сродник функционера у правој линији; приватни интерес је било каква корист или погодност за функционера или повезано лице; сукоб интереса представља ситуацију у којој функционер има приватни интерес који утиче, може да утиче или изгледа као да утиче на поступање функционера у вршењу јавне функције, односно службене дужности, на начин који угрожава јавни интерес.

Одредбама чл. 27. Закона о Агенцији прописано је да је функционер дужан да јавну функцију врши тако да јавни интерес не подреди приватном, да ствара и одржава поверење грађана у савесно и одговорно вршење јавне функције, да избегава стварање односа зависности према лицу које би могло да утиче на његову непристрасност у вршењу јавне функције, а у случају да не може да избегне такав однос или такав однос већ постоји, да учини све што је потребно ради заштите јавног интереса и да не сме да користи јавну функцију за стицање било какве користи или погодности за себе или повезано лице.

Према одредби чл. 32. ст. 1. Закона о Агенцији функционер је дужан да, приликом ступања на дужност и током вршења јавне функције, у року од 8 дана, писмено обавести непосредно претпостављеног и Агенцију о сумњи у постојање сукоба интереса или о сукобу интереса који он или са њим повезано лице има.

У спроведеном поступку је утврђено да је Момчило Павловић као извршилац посла закључио наведене уговоре о ауторском делу са установом у којој врши јавну функцију директора, као и да је закључивањем наведених уговора о ауторском делу са својим сином Павлом Павловићем, који у односу на њега има статус повезаног лица, именованог ангажовао на пословима архивског истраживања у вези са тајним гробницама убијених 1944. године. На тај начин именовани је интересно погодовао себи и своме сину, чиме је доспео у сукоб интереса и тако повредио одредбе чл. 27. Закона о Агенцији.

Момчило Павловић је, као директор Института, имао значајну улогу у вези са спровођењем архивског истраживања за тајне гробнице убијених 1944. године, јер је био предлагач пројекта, у којем је Институт, чији је директор, био задужен за обављање послова подршке раду Комисије. У конкретном случају, постоји однос зависности између јавне функције директора Института и посла архивског истраживача, с обзиром на то да директор Института као заступник наручиоца посла надгледа извршење обавеза извршиоца посла.

Стога је закључењем наведених уговора о ауторском делу са Институтом чији је директор Момчило Павловић довео себе у сукоб интереса, погодујући свом приватном интересу тако што је, на име извршења преузетих послова архивског истраживача, стекао за себе имовинску корист.

Такође, функционер је, користећи овлашћења која има у својству директора Института, омогућио свом сину Павлу Павловићу да обавља послове архивског истраживача, чиме је одређену имовинску корист прибавио и за себи повезано лице.

Именовани је, као функционер, и у једном и у другом случају, пре свега, био дужан да избегне сукоб интереса, а кад су већ закључени наведени уговори о ауторском делу, био је дужан да о сукобу интереса који је у конкретним ситуацијама имао писмено обавести Управни одбор Института и Агенцију, што није учинио. На тај начин именовани је повредио и одредбу чл. 32. ст. 1. Закона о Агенцији.

Приликом одлучивања цењени су наводи из изјашењања именованог, али је нађено да нису од утицаја на другачије решавање у овој правној ствари. Ово стога што је, у складу са одредбом чл. 77. Закона о Агенцији даном почетка примене овог закона престао да важи Закон о спречавању сукоба интереса при вршењу јавних функција ("Службени гласник РС",

бр. 43/04). Примена Закона о Агенцији почела је, сагласно одредби чл. 83. ст. 1. овог закона, 1. јануара 2010. године. На основу одредбе чл. 30. ст. 2. Закона о Агенцији, функционер има право да се бави научноистраживачким радом, осим ако Агенција утврди да се обављањем посла угрожава непристрасно вршење јавне функције или представља сукоб интереса, а чињеница да је именовани закључио уговоре о ауторском делу са Институтом где врши јавну функцију директора, представља сукоб интереса у смислу чл. 2. Закона о Агенцији. Без значаја за утврђивање постојања повреде Закона о Агенцији у овом поступку је и чињеница да је наведене уговоре о ауторском делу са њим као извршиоцем посла закључио заменик директора Института, с обзиром на то да је у уговорима наведено да директор Института заступа Институт као наручиоца посла. Такође, нису прихваћени наводи из изјашњења именованог о разлозима ангажовања његовог сина на пословима архивског истраживања, с обзиром на чињеницу да се ради о повезаном лицу у смислу чл. 2. Закона о Агенцији, а одредбама чл. 27. овог закона прописано је, поред осталог, да је јавни функционер дужан да учини све што је потребно ради заштите јавног интереса и да не сме да користи јавну функцију за стицање било какве користи или погодности за себе или повезано лице.

Приликом одлучивања о мери коју треба изрећи именованом узете су у обзир чињенице да је јавни функционер већ закључио наведене уговоре о ауторском делу, да су исти реализовани, да је на тај начин стечена материјална корист за функционера и за њему повезано лице, а да функционер није о постојању сукоба интереса обавестио Управни одбор Института и Агенцију, чиме је учинио повреду наведених одредаба Закона о Агенцији, па је оцењено да се једино изрицањем мере јавног објављивања препоруке за разрешење у конкретном случају испуњава сврха закона.

Имајући у виду наведено, сагласно одредбама чл. 51. ст. 1. Закона о Агенцији и чл. 192. ст. 1. Закона о општем управном поступку, („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), који се сходно примењује у поступку пред Агенцијом на основу одредбе чл. 3. ст. 4. Закона о Агенцији, одлучено је као ставу 1. диспозитива овог решења.

Одлуке као у ставовима II и III диспозитива овог решења донете су применом одредаба чл. 54. Закона о Агенцији.

УПУТСТВО О ПРАВНОМ СРЕДСТВУ:

Против овог решења може се изјавити жалба Одбору Агенције, у року од 15 дана од дана пријема овог решења. Жалба се предаје Агенцији непосредно или поштом.

ДИРЕКТОР

Татјана Бабић

Доставити:

- функционеру,
- Управном одбору Института за савремену историју,
- архиви

Одбор Агенције за борбу против корупције (у даљем тексту: Одбор Агенције) у поступку који се води на основу пријаве против Момчила Павловића из Београда, решавајући по жалби Момчила Павловића изјављеној против решења директора Агенције за борбу против корупције бр. 014-07-00-00625/2013-11 од 22.04.2014. године, на основу одредбе чл. 7. ст. 1. Закона о Агенцији за борбу против корупције („Службени гласник РС“, бр. 97/08, 53/10, 66/11-УС, 67/13-УС, 108/13 - др. закон и 112/13 - др. пропис; у даљем тексту: Закон о Агенцији), на нејавној седници Одбора Агенције одржаној дана 17.12.2014. године, донео је

РЕШЕЊЕ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ УВАЖАВА жалба и ПОНИШТАВА СЕ решење директора Агенције бр. 014-07-00-00625/2013-11 од 22.04.2014. године у делу става I диспозитива у којем се утврђује да је Момчило Павловић, директор Института за савремену историју, поступио супротно одредбама чл. 27. и чл. 32. ст. 1. Закона о Агенцији за борбу против корупције, на тај начин што је, као извршилац посла, са наведеним Институтом, као наручиоцем посла, закључио уговоре о ауторском делу бр. 183/1 од 28.07.2011. године, бр. 208/6 од 7.9.2011. године, бр. 236/1 од 14.10.2011. године, бр. 277/1 од 23.11.2011. године, бр. 311/1 од 16.12.2011. године, бр. 14/1 од 18.01.2012. године и бр. 47/1 од 27.02.2012. године, на основу којих је ангажован на пословима архивског истраживања, чиме је доспео у сукоб интереса, прибављајући корист за себе, а да о сукобу интереса није обавестио Управни одбор наведеног Института и Агенцију за борбу против корупције;

док се у преосталом делу, који се односи на поступање Момчила Павловића, супротно одредбама чл. 27. и чл. 32. ст. 1. Закона о Агенцији на тај начин што је, у својству заступника наведеног Института, као наручиоца посла, закључио уговоре о ауторском делу бр. 208/5 од 7.09.2011. године, бр. 236/1 од 14.10.2011. године, бр. 277/1 од 23.11.2011. године, бр. 311/1 од 16.12.2011. године бр. 14/1 од 18.01.2012. године и бр. 47/1 од 27.02.2012. године са својим сином Павлом Павловићем, на основу којих је именовани ангажован на пословима архивског истраживача, чиме је доспео у сукоб интереса, прибављајући корист за себи повезано лице, а да о сукобу интереса није обавестио Управни одбор наведеног Института и Агенцију за борбу против корупције - жалба одбија КАО НЕОСНОВАНА.

II ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење у делу става I диспозитива, у коме је одлучено о мери, па се уместо мере јавног објављивања препоруке за разрешење са јавне функције директора Института за савремену историју, изриче мера упозорења и именовани се обавезује да се убудуће током вршења јавне функције у свему придржава одредаба Закона о Агенцији за борбу против корупције.

III ПОНИШТАВАЈУ СЕ ставови II и III диспозитива решења.

Образложење

Решењем директора Агенције за борбу против корупције (у даљем тексту: Агенција) бр. 014-07-00-00625/2013-11 од 22.04.2014. године, ставом I утврђује се

да је Момчило Павловић, директор Института за савремену историју, поступио супротно одредбама чл. 27. и чл. 32. ст. 1. Закона о Агенцији за борбу против корупције, на тај начин што је, као извршилац посла, са наведеним Институтом, као наручиоцем посла, закључио уговоре о ауторском делу бр. 183/1 од 28.07.2011. године, бр. 208/6 од 7.9.2011. године, бр. 236/1 од 14.10.2011. године, бр. 277/1 од 23.11.2011. године, бр. 311/1 од 16.12.2011. године, бр. 14/1 од 18.01.2012. године и бр. 47/1 од 27.02.2012. године, на основу којих је ангажован на пословима архивског истраживања, те што је, у својству заступника наведеног Института, као наручиоца посла, закључио уговоре о ауторском делу бр. 208/5 од 7.09.2011. године, бр. 236/1 од 14.10.2011. године, бр. 277/1 од 23.11.2011. године, бр. 311/1 од 16.12.2011. године бр. 14/1 од 18.01.2012. године и бр. 47/1 од 27.02.2012. године са својим сином Павлом Павловићем, на основу којих је именовани ангажован на пословима архивског истраживача, чиме је доспео у сукоб интереса, прибављајући корист за себе и себи повезано лице, а да о сукобу интереса није обавестио Управни одбор наведеног Института и Агенцију за борбу против корупције па му се, на основу чл. 51. ст. 1. Закона о Агенцији за борбу против корупције, изриче мера јавног објављивања препоруке за разрешење са јавне функције директора Института за савремену историју. Ставом II је одлучено да ће се изрека и сажето образложење решења објавити у „Службеном гласнику Републике Србије“ и у „Службеном листу града Београда“, ставом III да ће именовани сносити трошкове објављивања решења о чему ће Агенција донети посебну одлуку.

Против овог решења Момчило Павловић благовремено је изјавио жалбу у којој, између осталог, наводи следеће: да првостепени орган приликом одлучивања није ценио чињеницу да активности и послови везани за рад Државне комисије за тајне гробнице (у даљем тексту: Комисија) нису пројекат Института за савремену историју; да Институт нема било какве везе са активностима Комисије, нити је као директор Института утицао на рад Комисије; да се ради о специфичним научно истраживачким пословима од посебног јавног интереса сходно чл. 30. Закона о Агенцији и додатним активностима неколико сарадника Института; да је научно истраживачке и друге послове за Комисију обављао, не у својству директора, већ као научни радник; да су га само научни разлози и уверење да су истраживања везана за злочине на крају рата и велика научна и друштвена потреба, руководила да организује истраживања, промовише рад Комисије и да сопственим научним истраживањима, чланцима и наступима у јавности скрене пажњу на ову тему и да кључни допринос у истраживањима и резултатима рада Комисије; да није постојала намера да се прибави било каква материјална корист ни за себе нити за повезана лица, нити да се јавни интерес подреди приватном. Посебно је образложио то да је, не као директор Института, већ као научни радник и истраживач покренуо иницијативу која је реализована формирањем посебне Државне комисије за проналажење и обележавање свих тајних гробница у којима се налазе посмртни остаци стрељаних после 12.09.1944. године и да је рад ове Комисије пројекат Министарства правде, а да Институт, као и друге научне институције ради на реализацији основних истраживања које финансира Министарство просвете и науке. С обзиром на то да је Комисија била смештена у једној канцеларији Института без својства правног лица, печата и буџета, Институт је, не само сервисирао рад Комисије, него је он, са још неколико истраживача ентузијаста од 2009. године и у наредним годинама потпуно бесплатно обављао истраживачке послове за потребе Комисије, а после неколико година истраживања и бесплатног рада Министарство правде је на основу спроведеног поступка јавне набавке за пружање научних и стручних услуга за потребе Комисије, на коме су учествовале и друге институције, одобрило Институту средства за већ обављена архивска истраживања. Уговор о обављању стручних услуга за обављање

активности Комисије закључен 16.05.2011. године са роком важења до 31.12.2011. године са Министарством правде у поступку јавне набавке мале вредности, анексом наведеног уговора продужен је до 29.02.2012. године због кашњења у исплати од стране надлежног министарства и потребе завршетка уговорене стручне услуге – истраживања. Истиче у жалби да су сви уговори који се помињу у првостепеној одлуци везани за реализацију пројекта за потребе Комисије, мимо редовних научних активности. У својству директора Института није утицао на бирање истраживача и њихов рад, већ је на основу истраживачког и научног искуства усмеравао и координирао њихов рад и научним методама сумирао, уз помоћ других, податке и чињенице. У циљу реализације планираних истраживања организовао је и координирао рад ангажовањем веће групе истраживача, углавном студената завршних година, који су прихватили понуду да за 200 динара бруто по сату обављају потребна истраживања, фотокопирања, скенирања и фотографисања одређених докумената за потребе Комисије. У групи од двадесетак истраживача из Београда ангажован је под истим условима, не од директора Института већ од секретара Комисије, и Павле Павловић, са посебним задатком да својом опремом, тј. посебним дигиталним апаратом и стаклом којим не располаже ни Институт нити Комисија, фотографише одређена документа, а с обзиром на то да је Павле Павловић студент фотографије и камере на Факултету драмских уметности, компетентан је за ове услуге. Он је ангажован да уради овај посао, не за Институт већ за Комисију. Како Комисија није имала посебан рачун, то је за њене потребе финансијске послове обављао Институт. Припремљене типске уговоре је групно потписивао, а нико од истраживача за вишемесечни рад није добио више од 100.000 динара у нето износу. Уговоре који су се односили на њега, за његов стварни истраживачки, научни и организациони рад на истраживањима, потписивао је његов заменик проф. др Предраг Марковић. После подношења пријаве обуставио је свој даљи ангажман у раду Комисије до доношења коначне одлуке и уверен је да ће Одбор Агенције проценити све околности, његов допринос јавном интересу, науци и држави, с једне, и остварене материјалне користи за њега и повезано лице и угрожавање јавног интереса, с друге стране. Сматра да првостепени орган није узео у обзир све околности и специфичност послова и ангажовања, допринос јавном интересу и његовом угрожавању.

Жалба је основана у делу којим се побија одлука првостепеног органа у делу става I диспозитива решења која се односи на повреду одредаба чл. 27. и 32. ст. 1. Закона о Агенцији због тога што је Момчило Павловић, директор Института за савремену историју, поступио супротно одредбама чл. 27. и чл. 32. ст. 1. Закона о Агенцији за борбу против корупције, на тај начин што је, као извршилац посла, са наведеним Институтом, као наручиоцем посла, закључио уговоре о ауторском делу бр. 183/1 од 28.07.2011. године, бр. 208/6 од 7.9.2011. године, бр. 236/1 од 14.10.2011. године, бр. 277/1 од 23.11.2011. године, бр. 311/1 од 16.12.2011. године, бр. 14/1 од 18.01.2012. године и бр. 47/1 од 27.02.2012. године, на основу којих је ангажован на пословима архивског истраживања, чиме је доспео у сукоб интереса, прибављајући корист за себе, а да о сукобу интереса није обавестио Управни одбор наведеног Института и Агенцију за борбу против корупције.

Одбор Агенције налази да је у првостепеном поступку приликом доношења одлуке у овом делу става I диспозитива решења погрешно примењено материјално право.

Наиме, у делу става I диспозитива решења који се односи на повреду одредаба чл. 27. и чл. 32. ст. 1. Закона о Агенцији за борбу против корупције, због тога што је Момчило Павловић као извршилац посла, са наведеним Институтом, као наручиоцем посла, закључио уговоре о ауторском делу на основу којих је ангажован на пословима архивског истраживања, Одбор Агенције налази да у

конкретном случају закључивањем уговора о ауторском делу функционер није повредио одредбе чл. 27. Закона о Агенцији, односно јавни интерес није подредио приватном, нити је искористио функцију за стицање било какве користи за себе. Момчило Павловић је као директор Института, имао значајну улогу у вези са спровођењем архивског истраживања, јер је био предлагач пројекта, у којем је Институт, чији је директор, био задужен за обављање послова подршке раду Комисије. Одбор Агенције налази да однос зависности између јавне функције директора Института и посла архивског истраживача, с обзиром на то да директор Института као заступник наручиоца посла надгледа извршење обавеза извршиоца посла, ценећи све специфичности конкретног случаја, те чињеницу да је реч о научноистраживачком пројекту, да је именовани еминентан стручњак из те области, те да је и сам предлагач пројекта, не може да утиче на непристрасно вршење јавне функције директора Института на начин да би тиме угрозио јавни интерес и поверење грађана у савесно и одговорно вршење јавне функције. Према Закону о Агенцији, функционер може да се бави научноистраживачким радом уколико тиме не угрожава непристрасно вршење и углед јавне функције.

Испитујући правилност решења у делу става I диспозитива решења који се односи на повреду одредаба чл. 27. и чл. 32. ст. 1. Закона о Агенцији због тога што је у својству заступника наведеног Института, као наручиоца посла, закључио уговоре о ауторском делу бр. 208/5 од 7.09.2011. године, бр. 236/1 од 14.10.2011. године, бр. 277/1 од 23.11.2011. године, бр. 311/1 од 16.12.2011. године бр. 14/1 од 18.01.2012. године и бр. 47/1 од 27.02.2012. године са својим сином Павлом Павловићем, на основу којих је именовани ангажован на пословима архивског истраживача, чиме је доспео у сукоб интереса, прибављајући корист за себи повезано лице, а да о сукобу интереса није обавестио Управни одбор наведеног Института и Агенцију за борбу против корупције, Одбор Агенције нашао је да је првостепени орган правилно утврдио чињенично стање на које је правилно применио закон.

Наиме, увидом у уговоре о ауторском делу, и то: бр. 208/5 од 7.09.2011. године, бр. 236/1 од 14.10.2011. године, бр. 277/1 од 23.11.2011. године, бр. 311/1 од 16.12.2011. године, бр. 14/1 од 18.01.2012. године и бр. 47/1 од 27.02.2012. године, утврђује се да су закључени између Института као наручиоца посла, кога заступа директор Момчило Павловић, и Павла Павловића, као извршиоца посла, који је на основу чл. 2. уговора ангажован на пословима архивског истраживања.

Увидом у допис председника Управног одбора Института број 160/1 од 13.09.2013. године утврђено је да Момчило Павловић није писмено обавестио Управни одбор о сукобу интереса који је у конкретној ситуацији имао, а провером службене евиденције Агенције утврђено је да о томе није обавестио ни Агенцију.

Одредбама чл. 27. Закона о Агенцији, прописано је да је функционер дужан да јавну функцију врши тако да јавни интерес не подреди приватном, да се придржава прописа који уређују његова права и обавезе и да ствара и одржава поверење грађана у савесно и одговорно вршење јавне функције, да избегава стварање односа зависности према лицу које би могло да утиче на његову непристрасност у вршењу јавне функције, а у случају да не може да избегне такав однос или такав однос већ постоји, да учини све што је потребно ради заштите јавног интереса и да не сме да користи јавну функцију за стицање било какве користи или погодности за себе или повезано лице.

Одредбом чл. 2. алинеја 4. Закона о Агенцији прописано је да је повезано лице, поред осталих, крвни сродник функционера у правој линији.

У смислу одредбе чл. 2. Закона о Агенцији, приватни интерес је било каква корист или погодност за функционера или повезано лице (алинеја 5), а сукоб интереса је ситуација у којој функционер има приватни интерес који утиче, може

да утиче или изгледа као да утиче на поступање функционера у вршењу јавне функције односно службене дужности, на начин који угрожава јавни интерес (алинеја 6).

Одредбом чл. 32. ст. 1. истог закона прописана је обавеза функционера да приликом ступања на дужност и током вршења јавне функције, у року од осам дана, писмено обавести непосредно претпостављеног и Агенцију о сумњи у постојање сукоба интереса или о сукобу интереса који он или са њим повезано лице има.

Првостепени орган је правилно утврдио да је Момчило Павловић закључивањем наведених уговора о ауторском делу са својим сином Павлом Павловићем, који у односу на њега има статус повезаног лица, именованог ангажовао на пословима архивског истраживања у вези са тајним гробницама убијених 1944. године, на који начин је именовани интересно погодовао своје сину, чиме је доспео у сукоб интереса и тако повредио одредбе чл. 27. Закона о Агенцији.

Именовани је, као функционер, пре свега, био дужан да избегне сукоб интереса, а кад су већ закључени наведени уговори о ауторском делу, био је дужан да о сукобу интереса који је у конкретним ситуацијама имао писмено обавести Управни одбор Института и Агенцију, што није учинио. На тај начин именовани је повредио и одредбу чл. 32. ст. 1. Закона о Агенцији.

Приликом доношења одлуке Одбор Агенције је ценио наводе жалбе који се односе на ангажовање Павла Павловића на пословима архивског истраживања, али је нашао да исти нису од утицаја на утврђену повреду закона у овом делу имајући у виду да је функционер у својству заступника наведеног Института, као наручиоца посла, закључио уговоре о ауторском делу са својим сином Павлом Павловићем које је са њим повезано лице на који начин се нашао у ситуацији сукоба интереса, а био је дужан да поступи по одредби чл. 27. Закона о Агенцији којом је прописано да је функционер дужан да учини све што све што је потребно ради заштите јавног интереса и да не сме да користи јавну функцију за стицање било какве користи или погодности за себе или повезано лице при чему је поступио и супротно одредби чл. 32. ст. 1. истог закона јер о сукобу интереса није обавестио Управни одбор наведеног Института и Агенцију што је у поступку неспорно утврђено.

Разматрајући изречену меру у првостепеном решењу, Одбор Агенције нашао је да је, ценећи све околности случаја, изречена мера јавног објављивања препоруке за разрешење са јавне функције престрога. Наиме, ценећи чињеницу да је у делу који се односи на закључивање уговора о ауторском делу од стране Милана Павловића Одбор Агенције нашао да именовани није повредио закон и да је повреда закона утврђена само у делу који се односи на закључивање уговора о ауторском делу са својим сином, као и све околности ангажовања на основу уговора о ауторском делу и специфичност послова и да син именованог није имао повољнији третман од других ангажованих лица већ је ангажован под истим условима, Одбор Агенције налази да је у конкретном случају мера упозорења адекватна учињеној повреди закона и да ће у довољној мери утицати на именованог да се убудуће придржава одредаба Закона о Агенцији и да се овом мером остварује сврха закона. Сходно утврђеном има основа за поништавање одлука из става II и III диспозитива јер се односе на јавно објављивање мере препоруке за разрешење са јавне функције и трошкове објављивања ове мере с обзиром да се ова мера одлуком Одбора Агенције преиначава у меру упозорења.

С обзиром на наведено, како је првостепени орган при доношењу одлуке у делу става I диспозитива који се односи на закључивање уговора о ауторском делу на основу којих је именовани ангажован на пословима архивског истраживања, погрешно применио материјално право, то је Одбор Агенције применом одредбе чл

233. ст. 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, бр. 33/97, 31/01 и „Службени гласник РС“, бр. 30/10), који се сходно примењује у поступку пред Агенцијом, а како је то прописано чл. 3. ст. 4. Закона о Агенцији, одлуку у том делу поништио те преиначио одлуку о изреченој мери, као и ставове II и III диспозитива који се односе на јавно објављивање мере и трошкове објављивања мере, док се у осталом делу одлуке из става I диспозитива која се односи на утврђене повреде закона због закључења уговора о ауторском делу са својим сином, жалба одбија као неоснована.

Отправак овог решења у три примерка са свим списима доставља се првостепеном органу, с тим да у року од осам дана по пријему списа по један оверен примерак уручи странкама.

Упутство о правном средству:

Против овог решења не може се изјавити жалба, али се може покренути управни спор тужбом код Управног суда у Београду у року од 30 дана од дана пријема решења.

РЕШЕНО У ОДБОРУ АГЕНЦИЈЕ ЗА БОРБУ ПРОТИВ КОРУПЦИЈЕ
014 Број 07-00-00857/2014-02 од 17.12.2014. године

